

hold, enten fordi han mangler Mod, eller fordi han mangler No, mener jeg ikke, at der er saa overmaade Meget, der taler for at tilstaa de Enkelte, der ere gode Gymnastikere eller gode Skytter, en saa stor Begunstigelse. — Jeg har allerede haat Leilighed til at bemærke, at jeg vil kunne tiltræde samtlige Ændringsforslag, saafremt de kunne blive vedtagne af begge Thing, om jeg end gjør det med en vis Beilagelse for fleres Vedkommende. Jeg føler mig imidlertid dog ikke opfordret til at stille Ændringsforslag til Sids Behandling, navnlig da Flertallet i Udvalget er saa stærkt, at det vilde være forgjæves, og fordi dette maatte kun vilde give Anledning til, at Sagen ikke bliver saa hurtigt fremmet, som det er ønskeligt.

Fermansen: Dengang vi for 13 Aar tilbage vedtog den nu bestaaende Hærorrdning, var det med den Betragtning for Die, at vi indenfor de Grændser, vore Kræfter og navnlig vore finansielle Kræfter nødvendigtvis anviske os, maatte gjøre alle Anstrengelser for at bringe de Offre, som vare nødvendige for at skabe et Værn, som vi kunne have Tillid til, et Værn, der nogenlunde kunde betrygge vort Land overfor et muligt fjendtligt Angreb. Det blev dengang udtalt fra flere Sider, og navnlig ogsaa af den da-værende Krigsminister, at, naar vi fik en Hær af den Styrke, den Sammensætning, den Ordning og den Fasthed, som da blev vedtagen, vilde det at overvælde os ikke være saa ganske lille en Sag. Da jeg gav denne Hærorrdning min Stemme, var det i den Overbevisning, at vi derved havde skabt et Værn, som var passende for vore Forhold, og med hvilket vi med nogenlunde Tryghed kunde se Fremtiden imøde, og som, naar den blev gennemført i den Aand og den Mening, hvori Loven var givet, kunde give os Forvisning om, at vi for Fremtiden under et muligt fjendtligt Angreb havde et Værn for vort Fædreland. Denne Mening har jeg ikke ændret i den Tid, der er gaaet siden da, og jeg ser mig ikke istand til at gaa ind paa Forslag, som i nogen væsentlig Grad vil bidrage til at svække denne vor Hær enten i Talstyrke eller i Fasthed og Sammenhold. Jeg er naturligvis ikke blind for, at der kræves store Penges-offre af Folket for at holde denne Hærorrdning i Live, men jeg tror heller ikke, at vi kunne eller maa overse, at det, som det gjælder om at værne, er af langt større Værd og af et Værd, som der ikke kan være Tale om at regne ud i Kroner eller Dre. (Hør!) Det er min Frygt, at vi, dersom vi gaa til at gjøre Noget, hvorved vor Hær enten faar en mindre Styrke eller et mindre fast Sammenhold og en mindre fast Ordning, da vilde gjøre Noget, som vi let vilde komme til at fortryde, og hvorved vi let vilde komme til at se, at det, vi havde sparet i Penge, vilde vi komme til at betale med Blod. Det er ogsaa min Tro,

at dengang vi vedtog, at den da vedtagne Hærløv skulde revideres efter 5 Aars Forløb, var der vistnok Ingen, der tænkte paa, at der skulde være Tale om, at man efter de Aars Forløb, efter hvilke Revisionen skulde finde Sted, vilde forandre Noget i Hovedsagen, men kun, at man vilde indskrænke sig til at foretage de Ændringer, som den forløbne Tid maatte vise enten vare nødvendige eller hensigtsmæssige. Det er mit Hovedstandpunkt at holde paa, saa vidt det staar i min Evne, at den Hærorrdning, vi faae for Fremtiden, ikke vil tilveiebringe en mindre Styrke i vor Hær, og da navnlig ikke i det Vaaben, som jeg betragter som det Hovedvaaben, Jodfolket, enten indskrænke Talstyrken eller søge at løse Noget af det Sammenhold og den Fasthed, som skal give det sin indre Styrke. En eret Taler her ved Siden af (N. Rasmussen) omtalte for ganske nylig, at der var en af de Ændringer, som nu var foreslaaet, der særlig voldte, at Beføstningerne vilde stige ikke saa ganske lidt, nemlig det forsøgede Befalingsmandspersonale; men jeg maa sige, at ligesom jeg tror, at det ikke var Meningen at gaa bort fra Hærorrdningen i sine Hovedtræk ved den vedtagne Revision, saaledes er det ogsaa min Mening, at man i den senere Tid vel kan være kommen til Erkendelse af, at der er visse Punkter, hvor man maa gaa noget videre, end Hærorrdningen af 1867 angiver. Det staar i alt Fald temmelig klart for mig, at dette netop er et Punkt, hvor vi ikke kunne komme bort fra, at vi trænge til nogen Udvidelse. Ganske vist er det saaledes, som den ærede Taler sagde, at det er en temmelig kostbar Institution i Fredstid at holde vedlige, og det er jo i det Hele en af de vanskeligste Ting for et lille Folk at holde en Hær saaledes vedlige, at den i Krigstid har det fornødne Antal Befalingsmænd tilstede. Men Manglen paa dette kan sikkerlig paa Kampens Dag komme Hæren, som jo bestaar af vore Sønner, haardt at staa. Dette er som sagt min Hovedbetragtning.

Jeg skal ikke komme meget ind paa Enkelthederne af det Forslag, som foreligger. Jeg kan ikke slutte mig til det Forslag, som foreligger fra det andet Thing, fordi det forekommer mig, at der netop deri er gjort saa betydelige Forandringer baade ved at indskrænke Bataillonernes Tal ved Jodfolket og ogsaa ved at svække deres Kampberedthed, at jeg ikke tør være med dertil. Jeg tror ikke, at det gaar an med de Udfigter, som møde os overalt, hvor vi se hen. Naar jeg idag stemmer for Flertallets Forslag, er det ikke, fordi jeg derved vil tilkjendegive, at jeg har søgt mit sidste Ord; jeg kan godt tænke mig, at der kan optages visse og slet ikke ganske smaa Forandringer i Forslaget paa den Vej, som det efter al Sandsynlighed endnu har at tilbagelægge. Med Hensyn til Enkelthederne er der kun et Par, som jeg ønsker at udtale nogle ganske faa Ord om. Til § 70 har Flertallet under Nr. 50 stillet